

[Alfred Jensen.]

renter i skak, de har ikke udnyttet de foreliggende muligheder og indtægter til at udvide produktionsapparatet og sikre beskæftigelse til de 60 000 ledige landsmænd. Disse virksomheder har levet højt på de penge, de har tjent ved arbejdslid, i stedet for at investere dem i nye maskiner og nye virksomheder. Netop fordi der er handlet ud fra de snævrere egoistiske interesser, står landet med en række uløste problemer som investering, beskæftigelse, boliger og ungdommens uddannelse og beskæftigelse. Men det er problemer, som må og kan løses; de må løses, så at arbejderne ikke fortsat skal leve under arbejdsløshedens uhyggelige trussel og forældrene ikke fortsat skal leve i bekymring for deres børns uddannelse, livsstilling og bolig.

Vi har den opfattelse, at landet ved at indrette sig fornuftigt, ved at omlægge sin politik og udenrigshandel, selv kan løse de opgaver, vort samfund står over for. Vi kommunister må afvise planerne om investering af amerikansk kapital i dansk erhvervsliv. Vi går imod det, fordi en sådan investering vil betyde, at en større del af det danske folks arbejdsindsats vil havne i fremmede kapitalisters lommer. Vi gør det også, fordi vi ved, at danske virksomheder og firmaer ret hurtigt vil komme til kort i konkurrencen med de amerikanske monopol-selskaber. Det vil også få politiske konsekvenser i det lange løb. Vi har tilstrækkelig udenlandsk infiltration i Danmark; det drejer sig om at afvikle og ikke om at udvide denne. Der er nemlig heller ikke her en løsning på de problemer, som det danske folk står over for.

Det står arbejderne ganske klart, at hverken dansk eller udenlandsk kapitalisme kan klare de spørgsmål, vi her står over for. De kan nemlig ikke løses ud fra hensynet til den enkelte kapitalist eller til de store monopolselskabers interesser. De kan kun løses, hvis det arbejdende folks tarv bliver afgørende og bestemmende. De kan kun løses ved samfundets foranstaltninger. Men det betyder videre, at højfinansens eller — måske med et bedre udtryk — de store monopolvers magt må brydes og landets politik lægges om.

Det er det, befolkningen længe har følt og ønsket, og det er det, der er kommet til

udtryk på sommerens faglige kongresser. Her har der utvetydigt været talt om reduktion af militæruddgifterne, om en anden økonomisk politik, om mere hensyntagen til arbejderne og deres krav, om beskæftigelse, om arbejdstidsforkortelse o. s. v. Udtalelsen fra de jyske husmænds sendemandsmøde gik i samme retning. Der er derfor ingen tvivl om, hvad det arbejdende folk ønsker og venter, men det har ikke i synderlig grad præget statsministerens tale her den 2. oktober.

Det er klart, at regeringen over for kravene om en følelig nedskæring af militæruddgifterne ikke kan klare sig med en henvisning til forsvarsudvalgets forhandlinger og en forsikring om, at begrænsningen af de militære udgifter også vil blive opretholdt i indeværende finansår.

De uproduktive militæruddgifter kan ikke opretholdes i det omfang, de har haft det sidste par år. De må ned — og langt ned. Tjenestetiden må nu sættes ned til 12 måneder, og talen om at udvide den hårde kerne, mathernes antal, er ikke rimelig og må derfor afvises. Jeg forstår da også de udtalelser, der er faldet i denne del af åbningsdebatten, således, at det store flertal ønsker, at tjenestetiden skal sættes ned til 12 måneder. Hertil kommer, at det ikke alene er tjenestetiden, men også selve militærets omfang, der må skæres ned. Det er jo også det, der i de senere år er stillet i udsigt, når man har talt om, at vi måtte vente, indtil afspændingen var sat ind og nedrustningen havde taget sin begyndelse. Nu er både afspænding og nedrustning i gang, og derfor må vi også være med. Vi må være med af hensyn til ungdommen og landets økonomi, men også af hensyn til fremme af fred og afspænding.

I skattespørgsmålet har regeringen heller ikke udtalt sig tilstrækkelig tilfredsstillende. Den kan ikke klare sig med en genfremsættelse af skattereforfforslagene og så i øvrigt tale om en bedre ligning samt større børnefradrag. Der må skattelettelse til nu. Medens udvalg og sagkyndige sidder med forslag og tabeller og laver sindrige beregninger, stiger skattetrykket på den enkelte skatteborger. Takket være indkomststigninger på grund af pengeverdiens forringelse er skattetrykket på den jævne mands indkomst vokset urimeligt.